

Τι ρόλο παίζουν στην καλλιτεχνική;

Έχει γραφτεί και άλλοτε, αλλά δεν δόθηκε καμία απάντηση. Με την αμύδρη ελπίζω ότι αυτή τη φορά κάποιος θ' απαντήσει, ρωτούμε: σε πόσες συνεδριάσεις της καλλιτεχνικής επιτροπής του ΚΟΒΕ έχουν παραστεί οι κ.κ. Κώστας Αριστείδης, σκηνοθέτης και Ηλίας Πλακίδης, ήθοιοι και σε πόσες δεν έχουν παραστεί; Υπάρχουν (ελπίζουμε) τα υπογραμμένα πρακτικά απ' όπου μπορεί να βρεθεί αυτό που ρωτάμε. Βέβαια, αν στις συνεδριάσεις υπάρχει άπαρτία, δεν τίθεται πρόβλημα έγκυρότητας των αποφάσεων της επιτροπής. Αλλά παραμένει το εξής θέμα: ποιά είναι η αξία της συμμετοχής δύο καλλιτεχνών στην καλλιτεχνική επιτροπή, εάν δεν μετέχουν στις συνεδριάσεις της; Και γιατί δεν παριούνται; Η γιατί δεν αντικαθίστανται; Θα αποφεύγονταν ή ανωμαλία.

Αδιόρθωτοι στους αιώνες

Κοντεύει να περάσει το μισά έτος και ο έορτασμός των 2.300 χρόνων της Θεσσαλονίκης είναι μέχρι άσπευκτος φτωχός. Μέ το να μπαίνει πάνω σε κάθε εκδήλωση (που θα γίνονταν ούτε η άλλη) ή ταμπέλα «έορτασμός 2.300 χρόνων», δεν εξοικονομεί κανείς. Απλώς, κάποιοι έξιπνοι κύριοι ή κυρίες, έχοντας πάρει μυρουδιά για την ευκαιρία που έχει δημιουργηθεί, προσπαθούν να εντάξουν προγραμματισμένες παλαιότερα εκδηλώσεις τους στο αυθεντικό κατασκευασμένο πρόγραμμα του έορτασμού και να βοηθήσουν την αρμόδια επιτροπή να διαπνήσει μερικές εκατοντάδες χιλιάδες δραχμών ή και εκατομμύρια. Και, φυσικά, με κάποιες συναυλίες ή θεατρικές παραστάσεις που θα δώσουν ξένα συγκροτήματα στη Θεσσαλονίκη, δεν πρόκειται να πεισθεί κανείς για την λαμπρότητα του έορτασμού.

Θά μάς φτάσει ή τετραετία;

Ξανά, λοιπόν, απ' την αρχή, με προοπτική μίας τετραετίας. Η πείρα τώρα πρέπει ν' είναι μεγαλύτερη, ίσως τα παθήματα - μαθήματα και οι «αντιπρονοήσεις» στην μπάντα. Επομένως, για τη νέα αυτή θητεία ως θυμηθώ πως υπάρχει ένα παλιό βασιλικό θέατρο που μπορεί με μερικές δεκάδες εκατομμύριων να γίνει χρησιμοποίημο, ως θυμηθώ ότι κάποιο νεοκλασικό της οδού Φράγκων μπορεί να

Κόβεται ή κρατική επιχορήγηση Ο Πήτερ Χώλλ αγωνίζεται στο «Εθνικό» της Αγγλίας

Αναγκάζεται να περιορίσει τον αριθμό των σκηνών του

Τους τελευταίους μήνες πολλά γραφτήκαν στο θεατρικό τύπο για το μέλλον των τεχνών στη χώρα της Θάτσερ και ιδιαίτερα για τα επιχορηγούμενα θέατρα. Ο γνωστός σκηνοθέτης και διευθυντής του Εθνικού Θεάτρου της Αγγλίας, ο Πήτερ Χώλλ, που έχει γίνει στόχος του οικονομικού πολέμου από μέρους της κυβέρνησης, έδωσε μία καυτή συνέντευξη πάνω στο θέμα, που τα σημαντικότερα στοιχεία της δίδουμε παρακάτω:

«Δεν χτίσαμε έμεις το Εθνικό Θέατρο, το έκανε η κυβέρνηση εκείνου του καιρού. Καταφέραμε να του προσφέρουμε μεγάλες επιτυχίες. Και γι' αυτό είμαστε όργανοι που το συμβούλιο τεχνών πρόδωσε το Εθνικό Θέατρο και η κυβέρνηση προφανώς άδιαφορη. Αυτός ο χρόνος θα είναι κρίσιμος. Στά τελευταία έξι χρόνια καταφέραμε να ισοζυγίζουμε τα λογιστικά μας βιβλία. Μεχρι τον περασμένο Απρίλιο το συμβούλιο τεχνών μας έδειχνε σαν παρόδειγμα για το λογιστικά μας, για το ότι δεν δημιουργήσαμε έλλειμμα. Αλλά από το 1982 (όταν προεδοποήσαμε το συμβούλιο αυτό σχετικά με το πρόβλημά μας) παρατηρούμε ότι η συνεχής διόρθωση της επιχορήγησης μας μάς βάζει όλο και σε περισσότερες δυσκολίες. Τώρα έχουμε φτάσει στο κρίσιμο σημείο. Για να μπορούμε να συνεχίσουμε ζητούμε ένα εκατομμύριο στερλίνες και μάς δίνουν μόνο 130.000 στερλίνες. Αν το συμβούλιο των τεχνών είχε περισσότερη φαντασία και μάς έδινε λίγο περισσότερα χρήματα, θα κέρδιζε περισσότερο. Θα μπορούσαμε να κάνουμε περιοδείες περισσότερο από 20 εβδομάδες που κάνουμε τώρα, θα φέρναμε εδώ περιφερειακά θέατρα και θα ήμασταν ένα πραγματικό εθνικό κέντρο, που θα πρόσφερε πολλή δουλειά και θα εισέπραττε περισσότερα χρήματα.

Αντίθετα, το συμβούλιο τεχνών μάς μεώνει τα χρήματά μας συνέχεια, το τελευταίο τέσσερα-πέντε χρόνια. Και τώρα φτάσαμε στην κρίση. «Πολλά έργα μας μένουν στο ρεπερτόριο ένα χρόνο αλόκληρο και σπάνια εγκαταλείπουμε κάτι που μπορούμε να εκμεταλλευτούμε. Τα εκμεταλλευόμαστε, τα ανανεώνουμε, τα πώμε σε άλλες περιοχές. Και το εισιτήριο μας δεν είναι μεγαλύτερο από των άλλων θεάτρων. Νομίζω ότι παίρνεις επιχορήγηση για να κά-

έργο, γιατί πιστεύω ότι το πολιτικό μήνυμά του είναι πολύ σημαντικό, μιλάει για αντιμετώπιση και εξτρεμισμό και πιστεύω ότι αυτό άρεσε στα κοινά. Το κοινό ανταποκρίνεται στο πολιτικό πάθη.

Μιά και μάς κάνουν περικοπές, θα πρέπει ν' αλλάξουμε τα συστήματά μας. Αντί να έχουμε τα πέντε συγκροτήματα που δουλεύουν όλα μαζί συνεχώς, θα πρέπει να έχουμε τρία. Το χειρότερο είναι ότι δεν θα μπορούμε να κάνουμε περιοδείες, εκτός αν μάς δώσουν ξεχωριστά κονδύλια. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μάς πνίξουν με γρόμματα απ' όλες τις περιοχές που λένε ότι γιατί θα πρέπει να πληρώνουν φόρους, αν δεν κάνουμε περιοδείες ο' αυτούς.

Και συνεχίζοντας ο Πήτερ Χώλλ, μιλάει για τη δουλειά που τους δίνει ικανοποίηση στο «Εθνικό» της Αγγλίας.

«Ικανοποίηση για μένα είναι να σκηνοθετώ ένα έργο. Η να θέλω να συγγράφω που παρουσιάζουν καινούριες δουλειές τους ή ακόμη να θέλω να γίνεται επιτυχία μια παράσταση σαν το «Μόγκες και κούκλες». Υπάρχουν πολλές ικανοποιήσεις. Αλλά το γραφείο διευθύνσεως είναι το γραφείο των κοκών ειδώσεων, όπως, για παράδειγμα, ότι ένας ήθοιος δεν δέχεται να παίξει γιατί δεν μπορούμε να τον πληρώσουμε αρκετό. Όμως πολλά είναι από κείνα που συνήθως συμβαίνουν στο θέατρο».

Το πιο λυπηρό απ' όλα είναι...

Το πιο λυπηρό απ' όλα είναι ότι πρέπει να δικαιολογείς το ότι οι τέχνες πρέπει να επιχορηγούνται. Πιστεύω ότι αυτή η μάχη είχε τελειώσει. Δεν χρειάζεται να δικαιολογής ποτέ ότι εδωδεύεις χρήματα για την παιδεία. Νομίζω πως όλοι ζούμε στον ίδιο κόσμο. Νομίζω πως η ψυχή αυτής της χώρας βρίσκεται στην παιδεία της, στα πανεπιστήμια της και στην τέχνη, όλων των μορφών. Αυτό τώρα το ορνούνται. Και το βρίσκω φοβερό δυσάρεστο.

Η ποιότητα της ζωής αλλάζει και δεν νομίζω ότι υπάρχει κάποια θέ-

Κλείνουν τώρα οι σκηνές

Καθώς είμαστε υποχρεωμένοι να εξοικονομήσουμε ένα εκατομμύριο στερλίνες, θ' αναγκαστούμε να κλείσουμε τη σκηνή του «Κότεσλο», μία από τις πέντε σκηνές του Εθνικού της Αγγλίας. Με το κλείσιμο αυτής της σκηνής, γλιτώνουμε 500.000

συμβούλια τεχνών δεν έχουμε κανένα μήνυμα για κάποια αλλαγή. Δεν είναι πιά στά πλευρά μας - κι αυτό γίνεται για πρώτη φορά.

Τώρα, για να ξαναγυρίσουμε στο θέατρο: πιστεύω ότι το θέατρο σε αυτά τα χρόνια που ζούμε, έχει παραδένει. Όταν ήμουν νεαρός, το θέατρο δεν άσχοιόταν με θέματα

με μία άνηση στις τέχνες, στη λογοτεχνία, στην τηλεόραση, στο τρίτο πρόγραμμα, που είδαμε να επιχορηγείται το θέατρο, να δημιουργούνται βρετανικό μιλέτο και βρετανική όπερα. Υπήρχε παντού ένα αίσθημα πλούτου, το μεταπολεμικό πνεύμα της αναδιοργάνωσης, όπου όλες οι τέχνες βοηθούσαν, για πρώτη φορά. Ήταν κάτι σπουδαίο τα τελευταία τριάντα χρόνια. Κι είναι λυπηρό που τώρα σταματάει.

Δεν έχω καμία δύσνομη να το σταματήσω, αλλά θα πρέπει να προσέξω. Ο ύπνυργός είπε μία μέρα, ότι δεν υπάρχουν ψήφοι στις τέχνες. Δεν πιστεύω πως αυτό είναι αληθινό. Νομίζω πως ο άνθρωπος του δρόμου θα θέλει να υπάρχουν για να τα έχει όταν τα θέλησει. Όπως έλεγαν και ο Σώος, ο κόσμος δεν πάει κατ' ανάγκη στο βρετανικό μουσείο, μα αν το κλείσεις θα τρομάζουν.

Κατόπιν αναφέρεται ο Πήτερ Χώλλ πάλι στο Εθνικό Θέατρο και είπε:

«Όσον όπορο θ' είδαμε τις προσφορές προς το Εθνικό Θέατρο, δηλώνω πως είναι ευπρόσδεκτες όλες οι εταιρίες. Όμως, πιστεύω ότι κάθε πένα που θα μάς προσφέρουν, θα μάς την πάρει πίσω η κυβέρνηση ο' ένα ή δυο χρόνια, μία και μεώνει την κρατική επιχορήγηση. Οπότε, το γεγονός ότι το θέατρο μας συγκρατεί χρήματα από ιδιώτες, δεν σημαίνει ότι πρέπει να μειωθεί η επιχορήγηση. Θα πρέπει να συνεχίσουμε να προσπαθούμε για να βρίσκουμε ιδιωτική ενίσχυση. Όπως πρέπει να εξακολουθούμε ότι η ιδιωτική ενίσχυση δεν μπορεί ν' αντικαταστήσει το δημόσιο τομέα. Μόνο για να λειτουργήσει αυτό το κτίριο, έστω και χωρίς παράσταση, χρειάζονται 2.500.000 στερλίνες το χρόνο. Πώς θα ενισχύσει ένα κτίριο».

«Η είδηση πως κλείνει το «Κότεσλο» προκαλεί τη συμπάθεια πολλών χιλιάδων ανθρώπων αυτής της χώρας και απασχολεί πολύ και τον αμερικανικό τύπο. Το Εθνικό Θέατρο κερδίζει ακόμη χρήματα από τα «Αμάντους». Η ιδέα να το παρουσιάσουμε μία ακόμη από Μπρόντγουαϊ είναι πιθανή, αλλά χρειάζονται χρήματα για να το στήσουμε εκεί. Και για να κερδίσουμε χρήματα στο Μπρόντγουαϊ, πρέπει να έχουμε έργο με πλούσιο κοινό. Εμείς για να κερδίσουμε χρήματα, πρέπει να κάνουμε εδώ τις επιτυχίες μας».

Θα συνεχίσω να πολεμώ για την επιχορήγηση. Και θ' ανεβάζω την «Κάρμεν». Θέλω να πάω κάτι ακόμη για τα επιχορηγούμε-

Η Χίλντεγκαρντ Νέφ και η Μυρτίτζι Φοσσί, σε μία σκηνή της ταινίας «Το μέλλον της Εμιλ»

Η έβδομη τέχνη Σημαντικές ταινίες της νέας παραγωγής

Φίλμς από την Ευρώπη και από το Κολομβιανό

Από τις πιο πετυχημένες ταινίες, που προβλήθηκαν πρόσφατα στο εξωτερικό, είναι το «Διάλεξέ με» του σκηνοθέτη Άλαν Ράντολφ. Ο σκηνοθέτης, με σενάριο δικό του, αφηγείται μιά ιστορία έρωτική για τρεις, όπου διερευνώνται παράλληλα και οι παρολογοίαι της σημερινής ζωής σε μία πόλη.

Τα τρία πρόσωπα της ιστορίας είναι δύο γυναίκες κι ένας άντρας: η Εύα, που είναι ιδιοκτήτρια ενός μπαρ, η Νάνου, που είναι συμβούλες από το ραδιόφωνο και ο Μίκυ, ένας περιέργως έρωστης, που έχει ξεφυγει από ψυχιατρικό ίδρυμα. Η ταινία θυμίζει μερικές φορές τις ιστορίες του Τσάντλερ και το γυρίσμα θεωρήθηκε σαν πολύ πρωτότυπο, τουλάχιστον για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Τους ρόλους παίζουν η Ζενεβιέβ Μπουλνάν (Νάνου), ο Κρή Κοραντών (Μίκυ) και η Λεόλι Ανν Γουάρρεν (Εύα). Εκείνη για το οποίο αναρωτήθηκε η κριτική είναι αν οι παραγωγοί θα θάλουν τα ξεβό τους. Αλλά αυτό είναι μία άλλη ιστορία.

«Σχέσεις τζένης», είναι ο τίτλος της καινούριας ταινίας του Ζάν - Μαρί Σράουμπ, με την συνεργασία της Ντανιέλ Χουλιέ, που είναι και οι σεναριογράφοι. Το φιλμ είναι... ασπρόμαυρο, γερμανικής παραγωγής και διαρκεί πάνω από δυο ώρες. Βασικό πρόσωπο της ταινίας είναι ο νεαρός Κάρλ (παίζει ο άγνωστος μας ήθοιος Κρίστιαν Χένις), που μετά από μιά άτυχη ιστορία με μία σερίφτο, τον στέλνουν στην Αμερική για να κάνει μία καινούρια αρχή στην ζωή του. Όμως η προσπάθειά του αυτή διαρκώς αποτυγχάνει, είτε γιατί τον προδίδουν οι σχέσεις του και οι γνωριμιές του, είτε γιατί δεν τον καταλαβαίνουν οι εργοδότες του. Οπότε εκείνος εξακολουθεί να παραμένει ανείρως και τίμιος. Οι σεναριογράφοι έχουν βασιστεί στο βιβλίο του Κάφκα «Αμερική» και μάλιστα σε παλιό σημείο το έχουν οικοδομήσει πιστότητα. Και αν τα βιβλία του Κάφκα, όταν γράφθηκαν είχαν προκαλέσει ένα είδος σοκ, σήμερα η κατανόησή τους μοιάζει με την κατανόηση ενός κλασικού βιβλίου. Μαζί με τον πρωταγωνιστή παίζουν ο Μάριο Αντορφ και πολλοί άλλοι Ευρωπαίοι ήθοιοι.

«Κόττον κλάμ», είναι ο τίτλος της τελευταίας φιλμ του φράνσις Κοππόλ, που συνεργάστηκε στο σενάριο και που δίνει μία πολύ παθητική ταινία. Κόττον Κλάμ, είναι ένα μέρο, όπου μόνο οι μαύροι μουσικοί μπορούσαν να παίξουν και μόνο οι λευκοί να παίζουν. Η ταινία είναι μία από τις καλύτερες που έχουν γίνει ποτέ.

πομπήσαν ότι κατὰ ταύτα νεοκλασικὸς τῆς δοῦς φράγγων μπορεί νὰ στεγάζει τὸ κρῆτικὸ μὲς ὡδεῖο, ἂν γίνονιν ἐπισκευεὺς ἄλγω σεισμῶν· κ-ἂν γίνονιν οἱ ἀπαραιτή-τες διαμορφώσεις, ἄς θυμη-θῶν πῶς οἱ κανονισμοὶ τῶν κρατικῶν θεατρῶν περιμένουν ἀναυδῶρψον, ἄς θυμηθῶν πᾶς τὰ περιφερειακὰ θεάτρα πρῆνει τὰ κατενομηθῶν αὐστὰ στήν ἐπικράτειαν καὶ νὰ λειτουργή-σων σωστὰ. Ἀς θυμηθῶν, τέ-λος, πῶς χρειάζεται νὰ θρῆσθον σωστὸ ἀνθρώπον γιὰ νὰ ἐπιτε-λεσθῶν ὅλα αὐτὰ καὶ πάλιν ἄλλα. Δὲν εὐτύχησαν τὰ παιδι-στικά μας στὰ τελευταῖα τρία χρόνια, ὅποιον τομεῖα κ-ἂν ἐξε-τάσουμε. Τουλᾶσιστον, ἄς γίνει κἀτὶ στήν καινούργια τετραεστία. Ἀμην.

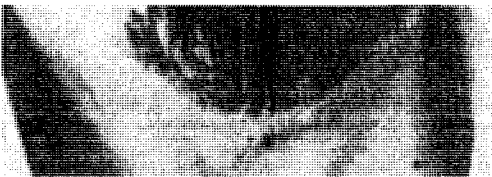
Μὲ θεοθάει τὴ δουλειὰ μου

Τὸ ὅτι εἰμαι σκηνοθέτης, συνεχίζει ὁ Πῆτρος Χῶλλ, μὲ θεοθάει νὰ μὲν στὰ λογικά μου, λίγο-πολύ. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ θεαλεῶ καὶ τὰ δύο, νὰ σκηνοθετῶ ἔργα καὶ νὰ διευθύνω στὸ Ἐθνικὸ Θεάτρο, αὐτὸ τὸ κατα-φέρνω γιὰτὶ ἔμπνῳ πολὺ πρῶτῃ. Χρειάζονται πέντε-ἑξὶ ὥρες τὴν ἡμέ-ρα γιὰ δοκιμὲς καὶ τὸ ὑπόλοιπο σχολοῦμαι μὲ τὴν διευθυνση καὶ τίς συναντήσεις ἡ συμβούλια.

Μοῦ ἄρεσε πού ἔκανα τὸν «Κοριο-λῶν». Ἡθῆλα νὰ ξανακάνω αὐτὸ τὸ

ὅτι πᾶν ὅσον ἐπὶ τῆς ζωῆς ἀλλάζει καὶ δὲν νομίζω ὅτι ὑπάρχει κάποιο θέα-τρο στὸν τόπο μας σήμερα, πού νὰ μπορεί νὰ πεῖ ὅτι εἶναι τόσο παραγ-νικὸ ὅσα δὲ μπορούσε. Τὰ περιφε-ρειακὰ θεάτρα λένε ὅτι δὲν μπορούν νὰ ἔχουν ἐπαρκεῖς ἡθθοποιούς γιὰ νὰ παίξουν Σαίξπηρ, γιὰτὶ κόβουν τὸν ἀριθμὸ τῶν ἡθθοπῶν. Καὶ ἐνταῦς συγ-γραφεῖς οὐ λείει ὅτι δὲν τολμοῦν νὰ θάβει στὸ ἔργο τὸν πᾶνω ἀπὸ ἐξὶ πρόσωπα, γιὰτὶ δὲν πρόκειται ν' ἀνε-σταεῖ.

Προσωπικὰ πιστεύω ὅτι πληρῶνα πολλὰ μὲ τὸν κόπο πού καταβάλλω. Ἡ ἀκογιενὰ μου μὲ θάλπει ἐλπίχ-στα καὶ ὅσα περνῶν τὰ χρόνια ἔχω τὴν προσωπική μου ζωὴ. Καὶ θὰ ἦταν ἄρα χρεώτερο, ἂν δὲν εἶχα ὀργνω-σὲν σωστὰ τὴ ζωὴ μου, ἂν δὲν ἐθε-λα καθαρότερα τίς προτεραιότητές

στερλίνες, ἄρα μένουν νὰ οἰκονομ-θῶν ἄλλες 600.000. Δὲν τὸ κάνουνε σὰν πολιτικὴ χειρονομία, γιὰτὶ δὲν θὰ ἔκανα καμιά χειρονομία πού θὰ ἐπηρεάζε τὴ δουλειὰ ἐκατὸ ἀνθρώ-πων. Υπάρχουν ἄνθρωποι πού δου-λεύουν ἐνὸς μέσῃ ἐπὶ εἰκασι χρόνια. Πάντως, μέχρι τώρα δὲν ἔχουμε πᾶρε καμιά ἀπόφαση πέρα ἀπὸ τὸ νὰ κλείσουμε τὸ «Κότεσλο». Ἀπὸ τὸ

πού ἦταν πραγματικὸ σῦγχρονῶ, πού ἀσχολοῦνταν μὲ τὴ ζωὴ ὅπως τὴ ζροῦσαν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐσχέρας. Τῶρα θ' ἀνέβασαμε σὺνταμα ἕνα ἔργο τῶν Χαιρο καὶ Μπρέντον, πού τιτλοφορεῖται «Παράδῶ». Πού μὲ λᾶζει γιὰ τὴ σημαίνει φιλτὶ Ἰσρή καὶ τὸ πρόβλημα τῶν σπουδαιογυνῶν τῆς ἐπικρατειας. Μεγάλωσα μολὲς τέλειωνε ὁ πόλεμος, τότε πού εἶδα-

σὰν τὴν «Καρμην». Θέλω νὰ πῶ κἀμὲ γιὰ τὴ ἐπιχορηγοῦμε-να θεάτρα γενικά. Τὸ γεῖνῶτερο σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση δὲν εἶναι ἡ ἐλλείψη τῶν χρημῶν, ἀλλὰ ἡ ἀπογοητευσ. Πολλὰ θεάτρα σ' ὅλῃ τὴ χώρα εἰσέρχονται ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν νὰ εἶναι μεγάλῶ, χωρὶς νὰ εἶναι ψυχᾶγονικά καὶ ἀσφαλῶς ἀποτελεῖ τὸ πῶς δαπανηρὸ ντοκιμαντέρ. πού ἔχει γυριστὶ ποτὲ. Βασικὸ πρόσωπο τοῦ φίλμ εἶναι ὁ σεαφωσιστάς Ντιῆι Ντιέρ, πού τὸν ἐνσπάρκωνε ὁ Ρίτσαρντ Γκρήρ καὶ ὁσὸ γιὰ τὴν ὑπόθεσιν (πού δὲν τῆς λείπει τὸ συναρπαστικὸ στοιχεῖο), οὐσιαστικὰ ἔχει γιὰ ἀξῶνα τὸ ἴδιὸ τὸ Κόττον κλῆσμ. Ἡ κριτικὴ ἔγραψε πῶς ἡ μουσικὴ, ὁ χορὸς, τὸ σκηникὸ, τὸ κοστούμι, εἶναι περίφημα καὶ ἀκόμῃ μᾶς μέσα στὴν ἴδια αὐτὴ δουλειὰ τοῦ Κοπλόλο ὑπάρχουν πολλές ταινίες μαζί.

«Τὸ μέλλον τῆς Ἐμιλν», εἶναι ἀκόμῃ μιά γαλλογερμανικὴ ταινία τῆς σκηνοθέτιδος Χέλια Σάντερς. Ν-Μράμς, πού ἀφηγεῖται τὴν ἱστορίαν μὲς ἡθθοποιῖ, ὁ ὅλοις κόβε τὸσῶν ἡσῶν ἐπὶ τὴν Νορμανδία γιὰ νὰ δεῖ τὴν οἰκογενεῖαν τῆς, τοὺς γονεῖς τῆς καὶ τὴν κορούλα τῆς. Ἐταῖ ὅταν δὲν εἶναι τρεῖς γενιὲς μαζί καὶ τὰ προβλημάτῃ τους, πού πικνύνον ὅταν ἐμφανίζονται κοὶ ὁ ἐρῶστης. Στὴν ταινία παίζουν ἡ Μπριττὶ Φοσὲ (ἡ μικρούλα τῶν «Απαγορευμένων παιγνιδιών», τοῦ 1950), ἡ Χίλντεγκαρντ Νέερ καὶ ὁ Ἰβάν Ντεννύ, πολῖότεροι ἀστέρες τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κινηματογράφου.

Μὰ κείνη τὴν ἀγριοκοίταξε:

— Μὴν παιδιάζεις. Δὲ θάλεις πῶς ἡ θεὰ μας τὸ ἔφερε τὸ σφαγὰρι πού λαχτᾶρῇ ἡ ψυχὴ τῆς. Ἐλα νὰ μοῦ πᾶσεις νὰ τὸν πᾶμε στὸ ναὸ δίπλα. Τὸ αἶμα τοῦ θά ξεδιψᾷσι τὸ θᾶμὸ τῆς θεᾶς. Πῶς θ' ἀναγκάλλισαι ἡ σπαρμένη τῆς καρδίῃ!

Τὸ παλῆκρὶ κοίταξε χωρὶς νὰ καταλάβῃ. Καὶ λόγια κομὲνα βογγίζονε ἀτὰ χεῖλιά του. Τὸ χαροπὸλεμα τῆς φωτῆς πού χῶνεθε, τὸν ἄσπε τῶρα σὰ σκοτᾷ. Ἡ γριὰ πῆγε κοντὰ τὸ πού καὶ μὲ μῆτια γουρμᾶμένο τὸν ἔκαψε:

— Τόσα χρόνια σὲ καρτέρωγα νὰ χωρὶ ἐξέδικην ἀπάνω ἀπὸ κορμὶ σου! Τόσα χρόνια! Βροχὴ μισοσταλάχτη θέλει ἡ ἐλὰ γιὰ νὰ χλωσάνει πάλι. Ἀργησε, μὰ ἐγὼ δὲ θ' ὄργνη. Ἡ Ἀθηνὰ διάττει νὰ ρουφήξει καὶ νὰ χορτάσει!

Ἐκανε νὰ ριχτεῖ ἀπάνω του. Μὰ ἡ Ρῶδη τόνε σκέπασε μὲ τὸ κορμὶ τῆς ὅσλην ἡ ἀγριεμένη. Κοτᾶχτηκαν κατὰμῃτα. Καὶ δὲ μιλῶσαν.

Κάποτε ἐξινώχτηκε ἡ γριὰ σὺν ἀγιούλας. Ἀποτραβήχτηκε ὑπὲρτα καὶ κομώθηκε πῶς μολάκωσε:

— Καλὴ, χάριμά σου! Θὰ εἶναι τὰ χάρισμα πικρὸ καὶ ἀντίθετο. Θὰ μᾶς συφορῶσι τὸ πεισμο σου. Καὶ ἀπὴ τὴν φορὰ θὰ εἶναι ἀπὸ τῆς θεᾶς τὰ χέρι.

Πῆγε στὴν παρασπῆτα καὶ σήκωσε τὸ καπῆτι τῆς χυτρος πού ἀναβάρτε ἀκόμῃ.

— Ἀς τοῦ δώσουμε κατὶ δυναμικὸν, εἶπε. Καὶ ψιφόντας οὐ πάλι κασάλο ἔβγαλε κατὶ ρίζες καὶ ξεροποτιόμῃτα. Τὸ ἔριξε μέσα στὴ χυτρά, καὶ μωροδιὰ γλυκαντικὴ ὄρισε νὰ σκορπίαται μὲ τὸν ὄχνῃ. Τὸ τὸρᾶσε κολὰ καλὰ τὸ νερὸ πᾶνω στὴ βράση, κ' εἶπειτα γύρισε καὶ εἶπε τῇ Ρῶδης:

— Πῆς κατὰ, παιδί μου. Καίρως νὰ καταθέσῃς κατὶ ζεστό. Ἡμε μὲ χαρὰ. Δὲ θὰ εἶτονε θέσαιο τίποτε φορμικερὸ γιὰ νὰ τὸν δίνει καὶ κείνης. Καὶ χρομολογιστῇ, μοσεοφιομένη ἀκόμῃ, κοίταξε τὴν γενρότισα πού ἀνασκήονε τὸ κεφάλι τοῦ παλαιοῦσι γιὰ νὰ τοῦ δώσει νὰ πει.

Σὺν ἀνάγκῃ σὺχᾶρσε ἀπλῶντονε τῶρα μέσα στὴ ζεστὴ σιγαλίτῃ τῆς καλύβας. Ὁ θοριὸς τὸ ἔλεγε ἀπὸ ὅδῃ, μὰ καὶ ἡ δειτὰ τοῦ δοθὲ λέει, καὶ μαλᾶκωνε κοινοφυλῶνται στὰ χῶνια. Μισογεμνῇ κενεὶ τὸ σταπριόπῃλοισ πού ἀποκομῶντον. Ἡ Ρῶδη ἐνέει ἀδόξατος θᾶρος νὰ τῆς κλείνει τὸ στόμα. Γύρω τῆς ὅλα μακρῶνταν μέσα σὲ θολὰς σῆχια, καὶ μόλις πᾶ ἐχωρήει ἡ γενρότισα καὶ κᾶτω σὺν ἰοικος μαρμαρῶν. Ἡ καλύβη δάδερπ θάρονε σὲ νὰ βυθιάζει. Ἡ ἀντίβρα ἔδῃνε, θωροβιμένη.

Ἡ κοπέλα δοκίμασε νὰ πολεμήσῃ τὴ νύστα. Τινάχτηκε μὲ τρεῖς φορές σὲ νὰ πᾶλεθε, μὰ βῦθος πνιχτὸς τὴν ἔριξε σὺν ἀπὸ γὰτὸ ἐλᾶτο ἀποκοιμισμένη.

Ἐς τόσῳ δὲν εἶταν ἡσυχᾶς ὕπνος. Βροχὰς τερατοπληθὴς τὴν ἀνᾶθεθε. Ὁράματα ἐξερᾶνον ἀπὸ τὴν ῥάτρητα. Χιμαρὲς υποσταθῆτες μὲ τὸ μᾶτι θεοφωτισμένη, θέσας σθανωμένης μὲ τὴν καρδίᾃ τῶς ἀνοχτῇ καὶ ματωμένη, ἔσανα θεοφωγελοῦμενο νὰ ἀνσκομῶνται, χορὸι τυκωμένων ὁρῶν, κυνηγητὴ νυχτοπλοῖων, σπῆλγες μὲ δαμο-νανεῖς καὶ φιδοθῶντον, στοιχὶ κ' Ἐγγελάσῃ, κλῆμυροσπῶντον, σωροδοκῶντον καὶ ἀτὰ τῆς τῆς φόντης μὲς ἔβαλε τὴ γριὰ Ἀμῖα νὰ περτεῖ ἀπάνω στὸν Σπαρτιάτῃ σὺν ἀσπῶντῃ λαοβῆτῃ καὶ νὰ τόνε σφᾶνῃ σὺν ὀκρῃ τοῦ κρυμμένου. Τὸν ὅκωσε νὰ φωνάει:

— Σῶντρα. Τὰ χορᾶτα γλυμοσπῶντον κίλλας ἀπὸ ὅδῃ. Κοίταξε γύρω γύρω τῆς ἀνασφριμαμένη. Κρῖα κ' ἐρῃη ἡ καλύβη. Μὴν εἶταν τ' ὀνερὸ τῆς ἀλήθειας.

Πατάχτηκε ἀμέσως ἀπάνω. Ἐσπῶρε μὲ χαμηλὴ πῶσιωρα πού ἀντικρίε τὸν δροσεκλῶσε τὴν δάκλῃτα καὶ ὀρμισε στὸ χιονισμένῃ ἀκαλίτῃ τῆς πύλης. Κοινοτάθηκε μὰ κατὰ ροιφῶμας τῆς ἐπῶρσε μὲ πᾶσι πᾶνις. Ὁμοις μερικὰ δάκρυα καὶνῶν ἀκόμῃ μισροπὸ στὸ ἀγάμῃ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ θῶμῃτοσ τὸ μᾶτιν φρεσνοκῶντῃ. Πατὶ τῶτα. Κίλλας ὁδρος; Ἀνοηθῶντες, καὶ ψωνὴ τῶμῃρος τῆς ἔλεγε καθὼς ἀνᾶθεθε πρὸς τὴ θεὰ. Στὰ πετρώδεια τῆς μάτια ἀσῆρσε ὁ χορτασμός καὶ ἵονα αἶμα νυθὸ ἔξαπλε ἀπὸ τὸ φυσικῶμῃν τῆς χεῖλα.

Ἡ Ρῶδη πᾶσιωδῃθε. Μέσα στὴν καννίαν, ἐπὶ τὴν ἀνᾶθα τῆς ὀθνης οἱ μορφεὲς παρᾶφερων ἀλλᾶκτος. Ἐς καὶ τὰ πρᾶστα τὰ πολυμυθῶντα, πέπλοισ καὶ τᾶστα καὶ δρεακῶνα τριπῶσι, λαγῶνῃ καὶ ἄρματα καὶ καντηλιέρῃ, καὶ ἀπὸ τοῦ Μωγοῦ τὰ μαρμαρῶν ἐσῶντα. ὅλα ζωντανέονε θαμπὰ καὶ στοιχῇ. Στῆς Ἀθηνᾶς τὸ στήθος ἡ Γοργὼνα σιγκωνοῦσε σὲ νὰ φάδῃε ἀπὸ κατὼ ἡ ζωὴ. Καὶ σπᾶνῶντας διαταχτικὰ τὸ χέρι τῆς ἐδεῖε ἡ θεὰ τοῦ δούτου τὴ βύρα.

Ποτὲ δὲν εἶχε μπεῖ καὶ μέσα ἡ Ρῶδη. Μοναχὴ τῆς τελετωροῦσῃς ἡ Ἀμῖα πῶσι ἀπὸ τὴν παρασπῆτα. Ἡἐρε μῶρε καὶ ἡ κοπέλα πᾶς σὰ θελῇ ἔχασε ἀνομιᾶ πᾶν ἀπὸ τὴ λαγαυδιὰ πού κοτρικολοῦσε κατὸν Ὀρῶμ καὶ τὴ θάλασσα, καὶ ἔρερε πᾶς ἀπὸ κει πάντα ρίχνονε τὰ καρβασῶνωντα ἀπομεινῶντῃ τῆς θουας.

Ποτὲ δὲν εἶχε μπεῖ. Μὰ τῶρα τόλμῃσε. Καὶ καθὼς σήκωσε τὸ παρασπῆτα εἶδε τὴ Ἀμῖα πού ἔσπερε τὸ κορμὶ τοῦ Σπαρτιάτῃ πρὸς τὴν ἀκρῃ τοῦ κρημνοῦ. Ὁ αἶμας τοῦ κρημῶνταν κομῶνς.

Πῶνον καὶ μῖσους ἀφῃσῃσινα οὐγκλῃσε τῇ Ρῶδῃ. Μὰ δὲν ἔβγαλε μιλίᾃ. Μόνῃ τὴ στιγμὴ πού ἔσκιψε ἡ γριὰ νὰ σπᾶρῃε τὸ νεκρὸ πᾶνω ἀπὸ τοὺς βρόχους, ἡ Ρῶδη πᾶνις τῆς χουῖσε καὶ ἀπῇ.

Καὶ τῶρα στέκεται σὲν ἀκρόρῃμα καὶ κοιτᾷε κατὼ στὴν κατῃροσὴ τὴν ἀγρία βυθὸ κορμῃ πού χτυποῦμῃτον ἀγκυλοκῶμα. Καὶ ἀσπλῆνεται πᾶς ὅπου καὶ ἡ σταθῶνε γλῆγορα θὰ τὰ σκεπᾷσι τὸ χιόνι τὰ δὲν κουφῇρα. Γιατὶ ὁ χερμῶνς δὲν κουφῇρτικὴ ἀκόμῃ νὰ ριχτεῖ. Καὶ ἀπὸ σκιοδῶτα τῆς σφαιρῆς εἶδε σὺντῃρα τῆς Διῶρης τὸ πηλὸ θῶνον σὺν κῶνῃα κολοβαῖον καὶ κατῶσπο.

ΤΑ ΚΟΥΤΣΟΥΡΑ τρίζανε στὴν παρασφωτιά. Δὲν εἶχε ἄλλα φως ἀπὸ καλῶδι, καὶ ἡ χομηλίῃ τοῦ λαμπροκοπῇ κάποτε σπιθοβολοῦσε ἀνα-φλογίζοντας καὶ κάποτε ἔξεπτεε σταχτινῶν. Σὺν ἔδινε ἡ φλόγα τότε φαίνονταν στὸ βάθος ὁ κρέβατος σκεπασιμένος προβλεῖ καὶ πᾶνω στὸ πᾶτερο ξεχωρίζανε χύτερες καὶ λαγῆνια καὶ μιά ὀρμαδιὰ γυαλιστερὰ κρημυδιὰ.

Ὅσῳ μόνιαζε ὁ χιονιάς, Ἦν Κέντραβρος ροβολοῦσε τὸ ἀγριοβῆρ ἀπὸ τὰ καταρχὰ τοῦ Πάρνηθα καὶ τὸ γουιοχτὸ τοῦ τράνταζε τὰ νυχτασιμένῃ δαση. Κι ὅταν τὸ χιόνι ριχνότανε μὲ ὀρμῇ πᾶνω στὴν καλύβη, ἡ σκεπὴ ὀθῶνας καὶ παρακυλῶντο σὰ νὰ τὴν κλωστοποτοῦσαν ἔξερωνιν τράγων καλῶνῃ. Σάτωρα κυνηγιμῆναι ἀπὸ τὸν Πᾶνα. Καὶ κάποιο ἔλατο γειτονικὸ χτυποῦσε κάπου κάπου τὰ καλῶδι τοῦ στὸ παραθυράφυλλο καὶ εἶτανε σὺν ἀπέλιπῃ παρακάλεση, σὰ νὰ κωρτάλοῦσε τὸ δέντρο νὰ τὸ πάρουνε μέσα καὶ νὰ τὸ ἀώσουν ἀπὸ τὴν ἀντάρα καὶ τὴν παγωνιά.

Ἐνα χερί σκεβρωμένο σῖμωσε στὸ τζάκι καὶ σφῆνωσε καινούριον κούτσουρο μέσα στὰ κάρβουνα. Καὶ τότε φάνηκε, καθὼς ἔσκιπε ἀνασχοβολοῦσε τὴ φωτιὰ, μὰ ζωρμένη γενρότισσα. Στὸ σπουρτὸ τῆς πρῶσπου σὸ θάληνῃμα δάδαναν τὰ μᾶτι. Τὰ σιχτὰ τῆς φρούδια θυμῶναι τοῦ λῶκου τὴν πειροσάτρη ἀγριμᾃ.

Τραβήχτηκε πάλι πίσω ἡ γριὰ, καὶ καθὼς ἔναγκαθῖσε διπλοπῶδι χᾶμῃ μωρμυρίσει: —Θὰ καλοπεράσουν ὁπῶμο οἱ Σπαρτιάτες στὴν θουνοπᾶρα. Κρούσταλα θὰ γίνοντι τὰ μωτέρᾃ τους γένεια, θὰ μελανιάσουν τὰ γονάτᾃ τους. Ἀμπε νὰ ἐπᾶνῃσαν ὅλοι τους, Συζέλι, σὺψιχῃ.

Ψιλὴ φωνὴ καρποισιὸ τῆς ἀποκρίθηκε:

— Ἀβῆα ἑλπίσεις, κυρούλα. Τὸ δειλὸ πού εἶχα πεταχτὲ ἀπὸ τὴ θρῶστὶ κόπῃ, εἶδα κατὶ νομῖσῃς δίπλο στὸ καστῖρι καὶ πελεκῶνε λεβέντικο πεῖκο. Ὁ ἐςτοκοπῶνται τῶρα γύρω σὲ πῶρα τρᾶνῃ.

— Ἀβῆα, ἴσως. Μὰ ἐγὼ δὲ χᾶνω τὴν ἐλπίδα στοὺς δικούς μας θεούς. Τὴν πρώτη φορὰ πού ἀποκᾶρτε Σπαρτιάτῃς ἄρχος νὰ πατήσῃ τὴν Ἀττικὴ, σῖσιμας καὶ θρονέτικε τὸν στασιᾶσῃον τρομαγμένο. Τὸν Ποσειδῶνα ὁ θυμὸς εἶχε τότε σκορπίσει τὰ λαγονικά τασαλῆα.

— Σὺ νὰ μᾶς ἀποδέχῃσαι οἱ θεοὶ καὶ δὲ μᾶς παραστέκουν πιά. Δυὸ φορές ξαναθρῆν' ἀπὸ τότες ὁ καταπᾶντῃς, Κάστρα τῇ γέμειε τὴ Δεκέλεια καὶ τὰ χωριά τὰ ρημάζε τὸν ἔνο Γεργῖα. Στᾶν δὲν ἔμεινε μὲδ ἀπὸλεχῶρκαρῃ μὲδ ἴδι. Καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ εὐσεβῆλαχτῃ Ἀθηνᾶ, σπαράζει μέσα στὸ δόντια τῆς πνείας καὶ τοῦ θανατικοῦ.

— Τὴ μοιράλλῃ! Ὁ δουρῖος ὁ μῶρπος καὶ φορολογῶντος, στὰ ψωμάρικα γδομῶντῃρα ὀρέχτηκε στοὺς Πορβέναντες νὰ κλυσιεῖ. Καὶ κάποτε σφῶδουμι πῶς θὰ τὸ καταφέρει μὲ τὸ σκυλιόσῃ τοῦ Μισροῦσῃ τοῦ πεισῃα.

— Μὴν κακομελετάς, κυρούλα. Ἡ ἐλὰ πρᾶσιζεῖ πᾶντι μέσα στὴν παλλᾶδῃνι κουφῶλα τοῦ βρόχου.

— Μὰ καθ' ἐννῆμῃερο τὸ θᾶλῃσι τὸν ὕπνο μου νὰ τὴν ἐξερῖζῶναι ὁ Λυκούργος τὴν ἐλὰ καὶ τὸ τερχῖα μὲ Κῦκλῃτες νὰ τὰ γκρεμίζονε μὲ μουσικὲς ἀντιψῆχες.

Καὶ κομῶντας τὸ κεφάλι:

— Ἐοῦ δὲν τὰ θυμάσαι. Τῇ δεύτερῃ φορὰ εἶπανε πού πλάκωσε σὺν κομοχαλασῇ τῆς Σπάρτῃς τ' ἀγριολῆκῃ. Διδεκα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότες. Εἰπ', Ρῶδη, μῶρ εἶσαι ἀκόμῃ. Καὶ δὲν εἶδες τὸν κῆρῃ σου νὰ τὸν δᾶνε ὀρῃνονε σφαγῃνὰ πῶς ἴδι. Δὲν εἶδες τὴ μῖνα σου νὰ τὴν πωλῶνε σκαλῶ. Μὰ κατὶ οὐ σκαλῶ θὰ χερουμῖλῃς σήμερα στὰ χῶνῃα τῆς ὀδῆς ἂν εἶχε θάβει τὸ χέρι τῆς Ἀθηνᾶ. Τὴ γάριε τὴν ἱέρεια εἰς κῶνῃι κῖλλας χῶνῃα πᾶλλᾃ, καὶ ἀπὸ πῆρος στὸ θουῖσιμα μὲρ σπουκνῃντῃρα καὶ σ' ἐκῶμα μέσα σὲ πᾶτῃρη γυῖθα σκαλῖνῃντῃ κᾶτω ἀπὸ τὴν βῆρα. Ἐβαλᾃ γύρω σου μαλακὲς παρῶντες καὶ σὲ ἀσκέπῃ μετὸ λυγρὰ πᾶτῃρακοῦδῃκῃ τῆς θεᾶς. Μὲ χῖλῃς πᾶνῃντῃς ἔσῃωα τὸ μωστικὸ. Κι ὅταν κάποτε θᾶλῃς στὴ γῃωῃτῃ σου κι ἀνοῖγῶντῃ τὸ καμῖα Ἐγγῶσῃα στοὺς ἐσῃλῃντῃς καὶ τοὺς λατῶνῃς μῖος εἶταν τῆς θεᾶς τὸ πᾶσιῃντῃ σου τὸν σταθῃβῃτῃδῃς πού πατοῦσαν τὴν χώρα τῆς. Καὶ πετῶντε. Γιατὶ ἐδῶ πᾶσι στὰ πηλὰ γῶντῃνοι μᾶς τῃρῃνῃζον πᾶντα θεοὶ. Τὸ σφῃκτὸ τοὺς χουῖσῃκοι σὺνᾶ μῖος ἀντικρίετῃ στὴν ᾶρα τῆς πρᾶσκῃνῃντῃς καὶ τὸ πᾶσειῃντῃ τοὺς καμῖες ὀρῃνῃς ἡ τῆς μεσομῃρᾶντῃς ἐπῃνῃλῃς. Καὶ θυμοῖμῃ, σὺν εἰσῃντῃ ἀκόμῃ κορούλα, κάποτε ἔξεκατῃ τὴ νύχτᾃ καὶ σκαρῃλῃνῃντῃς τῆς ἔρῃμῃς κορῃς ἀκολουθῃντῃς τῆς Ἀρῃμῃνῃς τὸ δῖαδῃ πού φεγγᾶνῃντῃ παρῃνῃντῃ τὰ δῶσι. Καὶ τὸ χουῖρῃμῃντῃ νὰ μὲ ἀνῃλῃε ἡ θεὰ μὲ τὴ δροσερὴ τῆς σῃνῃντῃ. Γυμᾶσῃε τὸν σῃτῃς μοναθῃε τὴ μῃλῃ τῶν δᾶτρῃν καὶ τὰ δεοῖσῃτῃς τῶς, κ' ἐμβαθὶ ἀπὸ τῇ φῃτᾃ τὰ μωστικὰ τῆς γῆς, τὰ χῶρῃα πού φῆρῃνοντῃ τὸ θᾶντο καὶ ὅσα χαρίζοντῃ τὸν ὕπνο. Κ' ἴσως γ' ἀπῇ τὸ μὲ λένε Ἀμῖα.

Ἡ Ρῶδη πού εἶτανε μεζῃμῃντῃ δίπλο στὴν ἱέρεια σπῶλῃθηκε ὄρῃσαν καὶ πῆγε στὴν πᾶρτα ν' ἀπῃσιεῖ.

— Σὺν πᾶσιμῃτα σὺν φόνῃς πᾶς ἀῃσινα, ἀνῃλῃλῃθε.

— Δὲν πᾶντῃ. Θὰ εἶναι ὁ θῃρῃος πού φυσῶνᾶντῃ σὰ δέντρο. Ἐλα πίσω νὰ καθῃσιε.

Συλλογιμῃντῃ ἐξανῃνῃντῃς στὴ θέσι τῆς ἡ κορούλα. Ὁ νοῦς τῆς ἔξεφῃνε ἀνῃσῃχα πρὸς κατὶ πού ἐνῃνῃε νὰ τῃρῃνῃετῃ ὅσῃ στὴν ἀνεμᾶλῃτᾃ. Μὰ ἡ γῆρᾃ ἐξᾶνῃρῃκε:

— Δὲ γίνεται, θὰ μῃς ἐξανῃθῃνῃντῃν οἱ θεοὶ. Ἀν ἄρῃε κατῃς τῇ ὀργῃ τοῦ εἶναι γιὰ νὰ μᾶςῃετῃ περῃσιῃντῃ πᾶσιμῃτᾃ. Ἐἰσε κῖλλας σῃμῃῃα. Ἀπῃρε, καθὼς πᾶντῃ νὰ ἔκαρῃῃῃῃω ἀπὸ τῆς θεᾶς τὸ ἀγάμῃ τοῦ μακαριέμῃντῃ σῃτῃντῃ καὶ τῇ Γοργῶνα, ἐξᾶντῃντῃ καὶ πῶς ἡ χᾶρῃ τῆς δὲ μὲ ἄρῃνε νὰ τῆς τὰ πᾶρῃα γιὰ νὰ σῃνῃσινα. Ἀδῃνῃτα σῃτῃνῃ νὰ τὸ ἐξανῃτῃῃω. Καὶ τὰ μᾶτι τῆς θυμῃμῃντῃ μὲ σῃμᾶτῃσιῃν. Εἶτανε σὰ νὰ μοῦ ἔλῃνᾶν, ἥρε ὁ καιρὸς τοῦ

Τὸ ἑλληνικὸ διήγημα

Η ΑΘΗΝΟΥΣΑ

Τοῦ Πέτρου Βλαστοῦ

ἐπὶπληρω